

บทที่ 8

เฮนรี เจมส์ (Henry James)

(ค.ศ. 1843-1916)

ประวัติ

เฮนรี เจมส์ เกิดในตระกูลร่ำรวย ที่นครนิวยอร์ก เมื่อวันที่ 15 เมษายน 1843 บิดา เป็นนักปรัชญา เจมส์มีพี่น้องทั้งหมดรวมทั้งตัวของ เขากว้ยจำนวน 5 คน พี่ชายของเจมส์ ชื่อวิลเลียม (William) เป็นนักจิตวิทยาและนักปรัชญาที่มีชื่อเสียง ในปี ค.ศ. 1855 เมื่อเจมส์มีอายุได้ 12 ขวบ ครอบครัวทั้งหมดก็เดินทางไปยุโรป โดยพำนักในประเทศอังกฤษ สวิตเซอร์แลนด์ และฝรั่งเศส ประมาณ 4 ปี ในช่วง 4 ปีที่พำนักใน 3 ประเทศนั้น เจมส์ได้ ได้รับความรู้ทางอ้อมจากการ เข้าชมห้องแสดงภาพ ห้องสมุด พิพิธภัณฑ์และละครซึ่งอย่างหลัง เป็นสิ่งที่เจมส์สนใจอย่างมาก จากการที่เจมส์เรียนรู้ภาษาฝรั่งเศสทำให้เขา เริ่มต้นสนใจอ่านวรรณคดีของยุโรป และในที่สุดเขาก็ได้ซึมซับลักษณะเฉพาะของโลกเก่าไปโดยปริยาย

เมื่อพำนักในยุโรปไคร่ระยะเวลาหนึ่งตระกูล เจมส์ก็เดินทางไปกลับอเมริกา และเมื่อเกิดสงครามกลางเมือง เฮนรี เจมส์ได้สมัครเป็นทหารแต่เนื่องจากเขามีजूก่อนที่หลังจึงทำให้ขาดคุณสมบัติ เจมส์รู้สึกผิดหวังจึงได้เข้าศึกษาที่ Harvard Law School แต่เนื่องจากเจมส์สนใจทางก้านวรรณคดีมากกว่าทางกฎหมาย เขาจึงได้หยุดเรียนโดยหันมาจับงานก้านที่เขาชอบคือการ เป็นนักเขียน เจมส์เริ่มเขียนหนังสือในปี ค.ศ. 1860 ผลงานในช่วงแรกของเขาส่วนมากเป็นบทความ (articles) และความเรียง (essays) ซึ่งต่อมาเฮนรี เจมส์ ก็ได้ประสบความสำเร็จเพราะผลงานของเขาได้รับการตีพิมพ์ในวารสารแนวหน้าซึ่งมี "Atlantic Monthly," "North American Review," "Galaxy," และ "Nation"

สำหรับก้านครอบครัว แม้จะใกล้ชิดกับครอบครัวมากแต่เขาชอบที่จะเป็น อิสระมากกว่า เจมส์ได้แยกออกมาอยู่ต่างหากแต่เขาจะ เขียนจดหมายถึงพ่อแม่และพี่น้องของเขาเสมอ นอกจากนี้แล้ว เฮนรี เจมส์ยังเป็นคนที่ชอบเข้าสังคม ชอบรับประทานอาหารนอกบ้าน

แต่เขาจะชอบอยู่ (ชอบความเป็นอิสระ และทำงานคนเดียว เฮนรี เจมส์ มักจะเดินทางไปมาระหว่างอังกฤษกับอเมริกาเป็นประจำ (คือระหว่างเคมบริดจ์กับแมสซาชูเซต) แต่ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1875 เป็นต้นมาจนถึงปี ค.ศ. 1916 ซึ่งเป็นปีที่เจมส์เสียชีวิต เจมส์ก็พำนักอยู่ในอังกฤษแทบตลอดเวลาโดยกลับไปอเมริกาเพียงไม่กี่ครั้ง เจมส์กลับไปเยี่ยมอเมริกาครั้งสุดท้ายในปี ค.ศ. 1910 - 1911 เมื่อเกิดสงครามโลกครั้งที่ 1 เฮนรี เจมส์ ก็ย้ายจากเมืองซัสเซก (Sussex) ไปอยู่ที่ลอนดอน เพื่อช่วยอังกฤษทางด้านการเกี่ยวกับสงคราม เฮนรี เจมส์ ใ้รับการโอนสัญชาติเป็นชาวอังกฤษในปี ค.ศ. 1915 ในปี ค.ศ. 1916 เฮนรี เจมส์ได้รับเหรียญสุกัญญาความดี (Order of Merit) จากการที่ได้ช่วยเหลือรัฐบาลอังกฤษ แต่ในปีนั้นเอง เฮนรี เจมส์ ก็เสียชีวิตลง

เฮนรี เจมส์ ในฐานะนักเขียนในแนวสัจนิยม

เฮนรี เจมส์ มีชื่อเป็นแค่เพียงนักเขียนในแนวสัจนิยมที่สำคัญในช่วงก่อนสงครามโลกครั้งที่ 1 เท่านั้น แต่เฮนรี เจมส์ ยังเป็นนักเขียนที่ใคร่ครวญมีแนวการเขียนที่สละสลวย (polished style) และมีความสามารถในการสังเกตถึงรายละเอียดของสิ่งต่าง ๆ ใ้เป็นเยี่ยม นักวิจารณ์บางท่านมีความเห็นว่าแนวการเขียน (style) การเสนอเรื่อง (treatment) และทัศนคติในทางวรรณคดีของ เฮนรี เจมส์ มีลักษณะเป็นแบบอังกฤษ ส่วนสิ่งที่เป็นแบบอเมริกันก็มีเพียงสารัตถะ (subject matter) เท่านั้น ที่เป็นเช่นนี้เพราะว่าเฮนรี เจมส์ มีความเห็นว่าชนบทกรรมเนียนประเพณีและวัฒนธรรมของยุโรปมีความเป็นเลิศมากกว่าของอเมริกา เขาจึงนิยมชมชอบยุโรปมาก คงจะเห็นได้ว่าในขณะที่มาร์ค ทเวน และวิลเลียม คีน ฮาเวลล์ มักจะคอนแค้นชนบทกรรมเนียนและวัฒนธรรมของยุโรป เฮนรี เจมส์ กลับตรงกันข้ามคือเขาจะชมชอบชนบทกรรมเนียนและวัฒนธรรมของยุโรปอย่างมาก ซึ่งทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้นนับเป็นปมข้อหาทางความรู้สึกของ เฮนรี เจมส์ ในฐานะที่เขาเป็นคนอเมริกัน

ผลงานของ เฮนรี เจมส์ สามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ระยะคือ

1. ผลงานในแนวสัจนิยมช่วงเริ่มต้น ในผลงานช่วงนี้ของ เฮนรี เจมส์ มักจะเป็นการแสดงให้เห็นถึงการที่คนต่างชาติ (อเมริกัน, ยุโรป) เมื่ออพยพไปอยู่ในต่างแดน

ต้องประสมกับขอบอรรถนิยามและวัฒนธรรมที่แตกต่างจากของตน นอกจากนี้ แนวการเขียนของเฮนรี เจมส์ ในช่วงนี้ยังเรียบง่ายและตรงไปตรงมาซึ่งมีลักษณะคล้ายกับแนวการเขียนของวิลเลียม คีน เฮาเวสต์ ผลงานที่สำคัญ ๆ ในช่วงนี้

A Passionate Pilgrim (1871) เป็นนวนิยายรวมเรื่อง

Transatlantic Sketches (1875) เป็นผลงานรวมเรื่อง เกี่ยวกับการ
ท่องเที่ยว

The American (1877)

Daisy Miller (1878)

Washington Square (1880)

2. ผลงานในช่วงกลางแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ

2.1 นวนิยายที่เกี่ยวกับเหตุการณ์ทางการเมืองและสังคมในช่วงปี ค.ศ. 1870 - 1879 และปี ค.ศ. 1880 - 1889

2.2 บทละคร

2.3 นวนิยายและงานวิจารณ์ในแนวสัจนิยมเชิงจิตวิทยา (psychological realism) นวนิยายที่เฮนรี เจมส์ เขียนขึ้นในช่วงนี้มักจะสันนิษฐานว่านวนิยายที่เขียนในช่วงแรก และเป็นการบรรยายถึงความคิดของจิตใจของตัวละคร เช่น ความรู้สึกของศิลปินที่สัมพันธ์กับสังคม ความวุ่นของจิตใจไม่ว่าจะเป็นเด็กหรือผู้ใหญ่ ความรู้สึกที่เฮนรี เจมส์มักจะกล่าวถึงส่วนมากจะเป็นความตองการ (desire) ความตั้งใจ (will) ความคิด (thought) สิ่งเร้าหรือแรงกระตุ้น (impulse) ความรู้สึกต่าง ๆ เหล่านี้ถูกถ่ายทอดโดยเฮนรี เจมส์ อย่างสมจริงสมจัง ผลงานที่สำคัญ ๆ ในช่วงนี้

The Portrait of a Lady (1881)

The Bostonians (1886)

The Princess Casamassima (1886)

The Tragic Muse (1890)

3. ผลงานในช่วงสุดท้าย ผลงานในช่วงนี้มักจะยากต่อการอ่านเพราะเฮนรี เจมส์ใช้ภาษาที่สลับซับซ้อน กลไกที่แปลกในการเล่าเรื่อง (point-of-view devices) คำพูด และศัพท์ที่ใจมักจะเป็นนัย เพราะฉะนั้นเมื่อเปรียบเทียบผลงานในช่วงนี้กับ 2 ช่วงแรก อาจกล่าวได้ว่าผลงานในช่วงนี้ของเฮนรี เจมส์ ยากและซับซ้อนที่สุด ผลงานในช่วงนี้ที่สำคัญ ๆ มี

"The Real Thing" (1893)

The Spoils of Poynton (1897)

"The Turn of the Screw" (1898)

"The Wing of the Dove" (1902)

"The Beast in the Jungle" (1903)

The Ambassadors (1903)

The Golden Bowl (1904)

เฮนรี เจมส์ กับผลงาน

1. ในการผลิตผลงาน เฮนรี เจมส์ ใ้ชื่อว่า เป็นนักเขียนที่มีสำนวนโวหาร สละสลวย แม้ว่าสำนวนโวหารของเฮนรี เจมส์ บางครั้งจะค่อนข้างยากแต่มักนับได้ว่าประณีต (refine) สละสลวย (polished) แจ่มแจ้ง (perspicuous) และระมัดระวัง (accurate) นอกจากนี้ เฮนรี เจมส์ จะใช้ศัพท์จำนวนมากและคำศัพท์ที่เฮนรี เจมส์ ชอบใช้มักจะเป็นศัพท์ละติน ศัพท์ที่พินสมัย (archaic) และศัพท์คลุมเครือ (obscure) โดยเฉพาะผลงานในช่วงหลัง ๆ เฮนรี เจมส์ มักจะบรรจงภาษาฝรั่งเศษลงไปอย่างประปราย สำหรับกลไกในการเล่าเรื่องของเฮนรี เจมส์ ในผลงานช่วงหลัง ๆ นั้น เฮนรี เจมส์ มักจะใ้การเล่าเรื่องผ่านการสัง เกศของตัวละครตัวหนึ่งซึ่งอาจจะ เป็นตัวละครที่สำคัญหรือไม่สำคัญ ก็ได้ และตัวละครตัวนี้จะให้ภาพต่าง ๆ อย่างเป็นกลางโดยไม่มีความคิดเห็นส่วนตัวเข้าไปปน ซึ่งวิธีการเช่นนี้จะเป็นการนำผู้อ่านไปสู่การประเมินเหตุการณ์อย่างถูกต้อง

2. สำนวน (Subject Matter) สำนวนที่ปรากฏในงานของ เฮนรี เจมส์ ที่สำคัญมีดังนี้

2.1 แม้ว่าแนวการเขียนของ เฮนรี เจมส์ จะเปลี่ยนไปคือ ในช่วงแรก เฮนรี เจมส์ เป็นนักเขียนในแนวสัจนิยมแต่ในช่วงหลัง เฮนรี เจมส์กลายเป็นนักเขียนในเชิงจิตวิทยา แต่สิ่งที่ เฮนรี เจมส์ ไม่เปลี่ยนแปลงคือความสนใจเกี่ยวกับความรู้สึกซึ่งอยู่ในจิตใจของมนุษย์ เช่น ความรัก ความอิจฉาริษยา ความรู้สึกต่ำต้อย ความรู้สึกว่าเหนือกว่าผู้อื่น ความแตกต่างของคนแต่ละชาติ ในการเสนอสำนวนข้างต้น เฮนรี เจมส์ แยกต่างจากโซลา (Zola) คือ เฮนรี เจมส์ ไม่สนใจที่จะให้ภาพทั้งหมดของชีวิตรวมทั้งไม่สนใจที่จะให้ภาพชีวิตในค่านิยมอื่น สิ่งที่เฮนรี เจมส์ สนใจบรรยายก็คือความลึกซึ้งของจิตใจ เพราะฉะนั้นถ้าเปรียบเทียบกับเฮนรี เจมส์ กับสตรีเฟน เกรน และแฟรงค์ นอร์ริส แล้ว จะเห็นได้ว่าในขณะที่เกรนและนอร์ริสมักจะให้ภาพสังคม, เหตุการณ์และมนุษย์ตามที่พวกเขาเห็น โดยที่ภาพที่พวกเขาบรรยายนั้นจะเป็นภาพที่เป็นจริง แต่ เฮนรี เจมส์ จะไม่สนใจบรรยายภาพที่เป็นจริง รวมทั้งเหตุการณ์ในอดีต คนเกินคน หรือปัญหาสังคม¹ ตรงกันข้ามเขากลับสนใจที่จะบรรยายถึงความรู้สึกและจิตใจของตัวละครมากกว่า (หมายความว่า เฮนรี เจมส์ สนใจความรู้สึกและจิตใจของตัวละครในขณะที่แฟรงค์ นอร์ริส และ สตรีเฟน เกรน สนใจแค่เฉพาะภาพภายนอกเท่านั้น) นักเขียนในแนวเฮนรี เจมส์ ท่านอื่น ๆ ที่สำคัญ ๆ มีดังนี้ อธิช วอร์ตัน, ซอร์นตัน ไวลด์เกอร์ และแคเธอรีน แอน พอร์เชอร์

2.2 ความขัดแย้งระหว่างวัฒนธรรมยุโรปกับวัฒนธรรมอเมริกัน ในขณะที่คนอเมริกันเห็นว่าชาวยุโรปชอบแสดงว่าตนเองเป็นผู้ดี (overrefined) แต่ตามความเป็นจริงแล้วชาวยุโรปเป็นผู้ที่ไม่ดีน้ำใสใจจริง (artificial) กำลังอยู่ในวาระที่กำลังเสื่อมลงถดถอย (degenerate) แต่ในขณะที่เกี่ยวกับชาวยุโรปก็มองว่าคนอเมริกันมีลักษณะชื่อ ๆ (naive) แคหยาบคาย (vulgar) และคือความมืด (ignorant) การศึกษินคุณสมบัติของแต่ละฝ่ายด้วยการนำความคิดของตนเองไปยึดเย็บทำให้เห็นทำให้ทั้ง 2 ฝ่าย

¹ Glenn Sandstorm, American Literature (New York, 1986) p. 78.

ต่างมีบุคลิกที่ซึกแย้งซึ่งกันและกันตลอดเวลาแม้ว่าอาจจะสนิทสนมกันมากก็ตาม ลักษณะเช่นนี้อาจทำให้ผู้อ่านในขณะที่ยังรู้สึกถึงความแตกต่างของบุคลิกของตัวละครออกกรสชาติ ในการสร้างตัวละครเช่นนี้ เฮนรี เจมส์ มักจะให้ตัวละครที่เป็นชาวอเมริกันมีลักษณะว่า เร็ว (fresh) กระตือรือร้น (enthusiastic) อาจจะไม่ค่อยมีวัฒนธรรม (cultured) แต่ก็กระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ (eager to learn) และมีพื้นฐานจิตใจดี ... สำหรับตัวละครที่เป็นชาวยุโรป เฮนรี เจมส์จะให้ลักษณะเป็นผู้ที่ได้รับการอบรมอย่างดี (highly cultivated), เป็นชาวเมือง บางครั้งเบื่อหน่ายโลก (blase and bored) จะทำอะไรถูกต้องตามแบบแผนเสมอ (correct) แต่บางครั้งก็อาจไม่มีหลักการ (unprincipled) คุ้มเหตุนี้เอง ตัวละครที่เป็นชาวอเมริกันจึงเป็นสัญลักษณ์ของความถูกต้องด้วยศีลธรรม (morality) ในขณะที่ตัวละครที่เป็นชาวยุโรปเป็นสัญลักษณ์ของการแสดงมารยาท (manners) ในการบรรยายถึงตัวละคร 2 ฝ่าย (ฝ่ายอเมริกันกับฝ่ายยุโรป) เฮนรี เจมส์ มักจะสร้างตัวละครไม่เป็นฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดทั้งหมด เช่น อาจเป็นตัวละครที่มีเลือกผสมระหว่างอเมริกันกับยุโรปอย่างละครึ่ง หรืออาจเป็นตัวละครที่เป็นอเมริกันเต็มตัวแต่ได้จากบ้านเกิด เมืองนอนเขาไปตั้งรกรากอยู่ในยุโรปเป็นเวลานานแล้ว ดังเช่นครอบครัววินเทอร์เบอร์น (Winterbourne) ในเรื่อง Daisy Miller กล่าวกันว่าตัวละครที่เป็นผู้บรรยายหรือสังเกตเหตุการณ์นี้ก็คือตัวแทนของเฮนรี เจมส์ นั่นเอง เพราะว่าตัวละครประเภทนี้จะมีลักษณะเหมือนกับชีวิตของเฮนรี เจมส์ คือเกิดในอเมริกา แต่พอใจที่จะพำนักอยู่ในยุโรป เพราะฉะนั้นทัศนคติและแนวความคิดต่าง ๆ ของตัวละครที่เพิ่งกล่าวมานี้ก็คือทัศนคติและแนวความคิดของเฮนรี เจมส์ เอง

3. สำหรับแนวความคิดของเฮนรี เจมส์ ต่อศิลปะนั้น เฮนรี เจมส์ ไม่เห็นด้วยที่ว่าศิลปะจะต้องสอนศีลธรรมตรง ๆ เฮนรี เจมส์ มีความเห็นว่านักเขียนมีสิทธิและเสรีภาพที่จะเขียนเกี่ยวกับอะไรก็ได้ (ทั้งในค่านิยมและค่านิยม) แต่เมื่อพิจารณาผลงานของเฮนรี เจมส์ โดยทั่วไปแล้วจะพบว่าผลงานของนักเขียนท่านนี้ส่วนใหญ่จะมีศีลธรรมแฝงอยู่ โดยตัวละครของเฮนรี เจมส์ มักจะต้องต่อสู้เพื่อตนเอง ซึ่งในการต่อสู้ของตัวละครเหล่านี้ อาจจะไม่ใช้จบลงด้วยการชนะเสมอไป แต่ผู้อ่านจะสังเกตได้ว่า เฮนรี เจมส์ มักจะอยู่ข้างฝ่ายคุณธรรมดี ตัวอย่างเช่น เรื่อง Daisy Miller เป็นเรื่องเกี่ยวกับการพยายามสืบทอด

ว่าเดซี่ (Daisy) เป็นผู้ที่ประหลาดคนอยู่ในกรอบหรือไม่ ซึ่งในที่สุดก็พบว่าจริง ๆ แล้วเธอไม่เป็นเช่นนั้น เดซี่ เป็นตัวละครที่ เฮนรี เจมส์ ชื่นชอบที่สุดเนื่องจากเธอมีคุณความดีนั่นเอง ค่ายเหตุนี้ถ้าจะกล่าวว่า เฮนรี เจมส์ เป็นนักเขียนในแนวสัจนิยมก็คงจะเป็นที่ยอมรับ แต่สัจนิยมของเฮนรี เจมส์ หมายถึงสัจนิยมที่เกี่ยวกับจิตใจ (the spirit) ซึ่งก็เป็น การบรรยายสิ่งที่เป็นความจริง เช่นเกี่ยวกับการบรรยายสนามรบของสตีเฟน ครอน หรือชุมชน แอธลิตของธรีโอดอร์ ไกรเซอร์ นั่นเอง

ผลงานของเฮนรี เจมส์

A Passionate Pilgrim (1871)

The American (1877)

The Europeans (1878)

The Portrait of a Lady (1878)

Daisy Miller (1879)

The Spoils of Poynton (1897)

What Maisie Knew (1897)

The Awkward Age (1899)

The Wings of the Dove (1902)

The Ambassadors (1903)

The Golden Bowl (1904)

"THE REAL THING"

(1893)

โครงเรื่องของเรื่องนี้ เฮนรี เจมส์ ได้มาจาก จอร์จ ดู มัวริเออร์ (George du Maurier)¹ ซึ่งเล่าเรื่องเกี่ยวกับสามีภรรยาผู้หนึ่งที่ขอมัคร เป็นแบบในการวาดรูปเพื่อหาเลี้ยงชีพ เมื่อ เฮนรี เจมส์ ได้ยินเรื่องนี้ เขาเกิดความรู้สึกถึงสงสารถึงประหลาดใจ โดยมองเห็นว่า เรื่องของสามีภรรยาผู้นี้เป็นเรื่องเศร้า เพราะคนเหล่านี้เคยใช้ชีวิตอยู่อย่างไร้สาระ ทั้งวันได้แต่แคงตัวสวย ๆ เช่นเดียวกับบรรดาผู้ดีชาวอังกฤษทั่วไป แต่ปัจจุบันนี้สภาพของสามีภรรยาผู้นี้ก็กลับตกอับและเนื่องจากไม่เคยทำงาน ไม่มีความสามารถคนคู่นี้จึงไม่สามารถที่จะประกอบอาชีพอะไรได้เลยเพื่อการยังชีพ สิ่งเดียวที่คนคู่นี้จะทำได้ก็คือการขอเป็นแบบ จากเรื่องนี้เอง เฮนรี เจมส์ ได้ใช้เป็นโครงเรื่องในการเขียนเรื่องสั้นที่ชื่อว่า "The Real Thing" กล่าวกันว่าจุดมุ่งหมายของเฮนรี เจมส์ ในการเขียนเรื่อง "The Real Thing" นั้นคล้าย ๆ กับเรื่อง "Four Meetings" ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับหญิงสาวผู้หนึ่งที่ต้องการจะไปเห็นยุโรป แค้นแทนที่เธอจะได้พบกับชาวยุโรปโดยการไปยุโรปด้วยตนเอง ชาวยุโรปกลับเป็นฝ่ายเข้าไปหาเธอเอง ผลจากการพบกับชาวยุโรปนี้เองทำให้เธอได้พบกับความเป็นจริงว่า ยุโรปในความคิดของเธอ นั้นช่างแตกต่างจากยุโรปในความเป็นจริง สำหรับในเรื่อง "The Real Thing" ก็ได้แสดงให้เห็นถึงความขัดแย้งกันระหว่างตัวจริง (the real thing) กับตัวแทน (substitute)

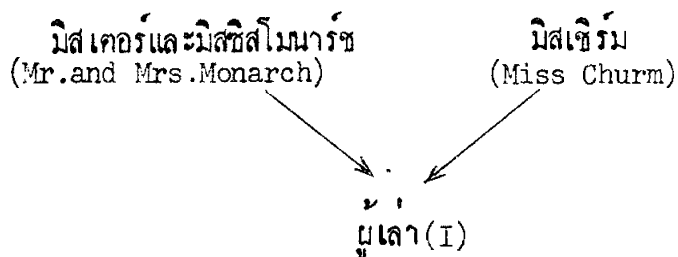
เนื้อเรื่องย่อ มิสเตอร์และมิสซิสโมนาร์ช (Monarch) ได้มาสมัครเป็นแบบให้กับผู้เล่าซึ่งเป็นจิตรกร ทั้งสองเป็นผู้ดีเก่าแต่ตกยากจึงทำให้ต้องพยายามทำงานหาเพื่อการยังชีพ ผู้เล่าได้ตกลงรับทั้งคู่ไว้เป็นแบบ เพราะกำลังจะวาดภาพประกอบหนังสือซึ่งเกี่ยวกับผู้ดี เรื่อง "Rutland Ramsay" จึงคิดว่าการที่ได้แบบที่เป็นผู้ดีจริง ๆ คงจะดี แต่เมื่อ

¹จอร์จ ดู มัวริเออร์ (1834 - 96) เป็นจิตรกรและนักเขียนอังกฤษเกิดในกรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส นวนิยายที่มีชื่อเสียงมากคือ Peter Ibbetson และ Tribby

ผู้เล่าได้นำภาพวาดที่เรียบเรียงบางส่วนไปให้สำนักพิมพ์ ผลปรากฏว่าสำนักพิมพ์ไม่พอใจกับภาพประกอบเหล่านี้ และแม่แท้ๆผู้เล่าเองก็รู้สึกเช่นเดียวกับสำนักพิมพ์ ในที่สุดผู้เล่าจึงต้องกลับไปจ้างคนอื่นมา เป็นแบบแทนมิสซิสโมนาร์ช

วิจารณ์

1. ในเรื่องนี้ เฮนรี เจมส์ ได้ใช้วิธีในการเสนอเรื่องโดยให้ตัวละครในเรื่อง เป็นผู้เล่าเรื่องเอง (first person narrator) เพราะฉะนั้นตลอดเวลาผู้อ่านจึงได้เห็นคำว่า "I" แทนผู้เล่าเรื่องทั้งหมด จะเห็นได้ว่า เหตุการณ์ทั้งหมดจะเข้าไปเกี่ยวข้องกับ "I" เสมอ เริ่มตั้งแต่ผู้ศึกษาคือมิส เคอร์กับมิสซิสโมนาร์ชเข้ามาชงานทำกับตัว "I" นอกจากนี้ผู้อ่านทราบเหตุการณ์ต่าง ๆ ก็โดยผ่านทาง "I" เช่นเดียวกัน เช่น การเข้ากันไม่ได้ระหว่างสามีภรรยาผู้นี้กับผู้แสดงแบบอื่น ๆ เช่น มิส เชิร์ม (Miss Churm) ซึ่งมีได้เป็นผู้ที่เช่นเดียวกับสามีภรรยาผู้นี้ เราจึงกล่าวได้ว่า "I" เปรียบเสมือนศูนย์กลางของเหตุการณ์ และการเกี่ยวข้องกับตัวละครอื่น ๆ ดังแสดงในภาพ

2. จากการใช้วิธีที่ เฮนรี เจมส์ ใช้วิธีการเสนอเรื่องแบบ first person narration (ดังได้กล่าวมาแล้วในข้อ 1) ผู้อ่านจึงรู้จักตัวละครโดยผ่านทาง "I" ทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นมิส เคอร์โมนาร์ชซึ่งมีลักษณะท่าทางสง่างาม ฉลาด สูงใหญ่ และมีความเป็นผู้ที่ทุกกระเบียดนิ้ว

"... The gentleman, a man of fifty, very high and very straight, with a moustache slightly grizzled and a dark grey walking-coat admirably fitted . . ." (p. 1117)

เช่นเดียวกับกับมิสเตอร์ โมนาร์ชผู้อานรู้จักลักษณะของมิสซิส โมนาร์ช ได้จากการบอกเล่าของ "I" โดยมิสซิส โมนาร์ช ก็มีลักษณะเป็นผู้ที่ไม่แตกต่างจากสามีเลย

"She was as tall and straight, in her degree, as her companion, and with ten years less to carry . . . she was slim and stiff, and so well dressed, in dark blue cloth, . . ." (p. 1117)

นอกจากนี้ทั้งมิสเตอร์และมิสซิส โมนาร์ชต่างมีความเชื่อมั่นว่า การที่ "I" ได้พวกเขาเป็นแบบจะทำให้ผลงานของเขามีค่ามากขึ้น เนื่องจากเขาทั้งคู่เป็นผู้ที่จริง ๆ

"... We thought that if you ever have to, do people like us, we might be something like it. She, particularly for a lady in a book, you know." (p. 1118)

3. การใช้เทคนิคที่เรียกว่า "irony"¹ ในขณะที่ตัวละครเองจะไม่รู้สึกตัว แต่ผู้อ่านจะรู้สึกได้ ดังเช่น มิสเตอร์กับมิสซิส โมนาร์ชมีความรู้สึกว่าการที่ตนเป็นผู้ที่แท้จริง ทำให้ "I" ได้ประโยชน์เพราะทำให้ได้แบบจากของจริง แต่ความเป็นจริงกลับไม่ใช่เช่นนั้น เพราะเมื่อผลออกมากลับแย้งมาก

"The artistic adviser of the house for which I was working was of opinion that many of my illustrations were not what had been looked for. Most of these illustrations were the subjects in which the Monarchs had figured." (p. 1128)

¹ "irony" หมายถึง คำพูดหรือสถานการณ์ในขณะนั้นแตกต่างจากสิ่งที่เป็นความจริง

แม้ว่ามิสซิสโมนาร์ช จะพยายามทำหน้าที่ของ เธออย่างดียิ่ง แต่ผลที่ออกมา กลับไม่เป็นเช่นนั้น จึงกล่าวได้ว่าเธอไม่เหมาะสมกับงานประเภทนี้

"She sat with great intensity, giving the whole of her mind to it, and was capable of remaining for an hour almost as motionless as if she were before a photographer's lens. I could see she had been photographed often, but somehow the very habit that made her good for that purpose unfitted her for mine." (p. 1123)

สำหรับมิสเตอร์โมนาร์ชก็ไม่แตกต่างจากมิสซิสโมนาร์ชเลย เพราะมิสเตอร์โมนาร์ชก็ไม่สามารถเป็นแบบที่ก็ได้

"The case was worse with the Major - nothing I could do would keep him down, so that he became useful only for the representation of brawny giants." (p. 1123)

สำหรับมิสเจิร์มมิ่ง เป็นแต่เพียงคนธรรมดา แต่มีอาชีพเป็นแบบนี้กลับตรงกันข้ามกับมิสเตอร์และมิสซิสโมนาร์ช เพราะปรากฏว่ามิสเจิร์มกลับแสดงความรู้สึกลงและให้ภาพที่ดีมากทำให้ผลงานออกมาเป็นที่พอใจ นอกจากนี้มิสเจิร์มยังสามารถที่จะแสดงแบบเป็นอะไรก็ได้และทำอะไรอย่างดี

"I requested her to get ready as quickly as possible, and she passed into the room in which she always changed her dress. But before going out she asked me what she was to get into this time.

"It's the Russian princess, don't you know? "I answered, "the one with the 'golden eyes,' in black velvet, for the long thing in the Cheapside..." She fell into position, settled herself into a tall attitude, gave a certain backward inclination

to her head and a certain forward droop to her fan, and looked at least to my prejudiced sense, distinguished and charming, foreign and dangerous."

ควยเหตนี่เอง "ของแท้ (the real thing)" ในที่นี้คือ มิสเตอร์กับ
 มิสซิสโมนาร์ชกลับพายแพคอ "ตัวแทน (substitute)" ในที่นี้คือมิสเชรมกับ
 ออรอนเต (Oronte) ไม่ได้

4. สำหรับเรื่องสั้นเรื่องนี้ถือได้ว่ามีลักษณะของ เฮนรี เจมส์ โดยเฉพาะคือ
 เฮนรี เจมส์ มักจะสนใจที่จะบรรยายความรู้สึกของตัวละครมากกว่าการกระทำนอก
 แขนงเรื่อง ผู้อ่านจะไ้รับรู้ถึงความรู้สึกของผู้เล่าคือ "I" ว่ามีความรู้สึกและคิด
 อย่างไรต่อตัวละครอื่น ๆ และสิ่งรอบข้าง ดังเช่น เมื่อเขาคิดเกี่ยวกับสถานะของชนชั้น
 สูงซึ่งจะเต็มไปค่ายเพื่อน แต่เมื่อปราศจากเงินเพื่อนก็หายหมด เช่นเดียวกับสภาพของ
 มิสเตอร์กับมิสซิสโมนาร์ช

"I could feel how, even in a dull house they could have been counted upon for cheerfulness. At present something had happened - it didn't matter what, wher little income had grown less, it had grown least - and they had to do something for pocket - money. Their friends liked them, but didn't like to support them."

(p. 1120)

THE REAL THING
(1893)

III

It was for the elucidation of a mystery in one of **thesee** works that I first tried **Mrs.Monarch**. Her husband came with her, to be useful if necessary - it was sufficiently clear that as a general thing he would prefer to come with her. At first I wondered if this were for "**propriety's**" sake - if he were going to be jealous and meddling. The idea was too tiresome, and if it had been confirmed it would speedily have brought our acquaintance to a close. But I soon saw there was nothing in it and that if he accompanied Mrs. Monarch it was (in addition to the chance of being wanted), simply because he had nothing else to do. When she was away from him his occupation was gone - she never had been away from him. I judged, rightly, that in their awkward situation their close union was their main **comfort** and that this union had no weak spot. It was a real marriage, an encouragement to the hesitating, a nut for pessimists to crack. Their address was humble (I remember afterwards thinking it had been the only thing about them that was really professional), and I could fancy the **lamentable** lodgings in which the Major would have been left alone. He could bear them with his wife - he couldn't bear them without her.

He had too much tact to try and make himself agreeable when he couldn't be useful; so he simply sat and waited, when I was too absorbed in my work to talk. But I liked to make him talk - it made **my** work, when it didn't interrupt it, less sordid, less special. To listen to him was to combine the excitement of going out with the economy of staying at home. There was only one hindrance: that I seemed not to know any of the people he and his wife had known. I think he wondered extremely, during the term of our intercourse, whom the deuce I did know. He hadn't a stray **sixpence** of **an** idea to **fumble** for; so we didn't spin it very fine - we confined ourselves to questions of leather and **evenof** liquor (saddlers and breeches-makers and how to get good claret cheap), and matters like "good **trains**" and the habits of small game. His lore on these last subjects was astonishing, he managed to interweave the **station-**master with the ornithologist. When he couldn't talk about greater things he could talk cheerfully about smaller, and since I couldn't accompany him into reminiscences of the fashionable world he could lower the conversation without a visible effort to my level.

So earnest a desire to please was touching in a man who could so easily have knocked one down. He looked after the fire and had an opinion on the draught of the stove, without **my** asking him, and I could see that he thought many of my arrangements not half clever

enough. I remember telling him that if I were only rich I would offer him a salary to come and teach me how to live. **Sometimes** he gave a random sigh, of which the essence was: "**Give** me even such a bare old barrack as this, and **I'd** do something with **it!**" **When** I wanted to use him he came alone; which was an illustration of the superior courage of women. **His** wife could bear her solitary second floor, and she was in general more discreet; showing by various small reserves that she was alive to the propriety of keeping our relations markedly professional • not letting them slide into sociability. **She** wished it to remain clear that she and the **Major** were employed, not cultivated, and if she approved of me as a superior, who could be kept in his place, she never thought me quite good enough for an equal.

she sat with great intensity, giving the whole of her mind to it, and was capable of remaining for an hour almost as motionless as if she were before a photographer's lens. I could see she had been photographed often, but somehow the very habit that made her good for that purpose unfitted her for mine. At first I was extremely pleased with her lady-like air, and it was a satisfaction, on coming to follow her lines, to see how good they were and how far they could lead the pencil. **But** after a few times I began to find her too insurmountably stiff; do what I would with it my drawing looked like a photograph or a copy of a photograph. **Her** figure had no variety of expression • she herself had no sense of variety. you may say that this was my business, was only a question of placing her. I placed her in every conceivable position, but she managed to obliterate

their differences. **She** was always a lady certainly, and into the bargain was always the same lady. **She** was the real thing, but always the same thing. There were moments when I was oppressed by the serenity of her confidence that she was the real thing. **All** her dealings with me and all her **husband's** were an implication that this was lucky for me. Meanwhile I found myself trying to invent types that approached her own, instead of making her own transform itself - in the **clever** way that was not impossible, for instance, to poor **Miss Churm**. Arrange as I would and take the precautions I would, she always, in my pictures, came out too tall - landing me in the dilemma of having represented a fascinating woman as seven feet high, which, out of respect perhaps to my own very much scantier inches, was far from my idea of such a personage.

The case was worse with **the Major** - nothing I could do would keep him down, so that he became useful only for the representation of brawny giants. I adored variety and range, I cherished human accidents, the illustrative note; I wanted to **characterise** closely, and the thing in the world I most hated was the danger of being ridden by a type. I had quarrelled with some of my friends about it - I had parted company with them for maintaining that one had to be, and that if the type was beautiful (witness Raphael and Leonardo), the servitude was only a gain. I was neither Leonardo nor Raphael; I might only be a presumptuous young modern searcher, but I held that everything was to be sacrificed sooner than character. When they averred that the haunting type in question could easily be

character, I retorted, perhaps superficially: "Whose?" It couldn't be everybody's - it might end in being **nobody's**.

After I had drawn **Mrs. Monarch** a dozen times I perceived *more* clearly than before that the value of such a model as **Miss Churm** resided precisely in the fact that she had no positive stamp, combined of course with the other fact that what she did have was a curious and inexplicable talent for imitation. Her usual appearance was like a curtain which she could draw up at request for a capital performance. This performance was simply suggestive; but it was a word to the side - it was vivid and pretty. Sometimes, even, I thought it, though she was plain herself, too insipidly pretty; I made it a reproach to her that the figures drawn from her were monotonously (^àbêtement, as we used to say) graceful.. **Nothing** made her more angry: it was so much her pride to feel that she could sit for characters that had nothing in common with each other. She would accuse me at such moments of taking away her "reputytion."

It suffered a certain shrinkage, this queer quantity, from the repeated visits of my new friends. **Miss Churm** was greatly in demand, never in want of employment, so I had no scruple in putting her off occasionally, to try them more at my ease. It was certainly amusing at first to do the real thing - it was amusing to do **Major Monarch's** trousers. They were the real thing, even if he did come out colossal. It was amusing to do his wife's back hair (it was so mathematically neat,) and the particular "smart" tension of her tight stays. She lent herself especially to positions in which the face was somewhat averted or blurred; she abounded in ladylike